

## У МИКОЛИ ЛИСЕНКА

У Києві бути і пісні не чути,  
не бачити нашого "батька Миколи,—  
такого гріха я не міг би забути  
і не дарував би собі вже ніколи.

Пішов я до нього: "Чолом, наш кобзарю!  
Спасибі тобі, український співаче,  
за славні пісні, що у них стільки чару,  
за серце твоє молоде і гаряче!

Нехай мене крають живцем москвофіли,  
нехай на позорище ставлять газети,—  
всі муки і рани, що тяжко боліли,  
вилічують зараз твої quodlibet-и !.

Нема ж то у світі так гірко нікому,  
як народолобцеві, ще й молодому:  
він вийшов здоров і веселий між люди,  
а з серцем розбитим вернувся додому.

А дома собі заспівав і всю тугу  
розвіяв, мов чаром, твоїми піснями,—  
спасибі тобі за ту щиру прислугу,  
співаче наш славний, жий сотню літ з нами!"

А в батька Миколи хати на помості,  
в хатах же не кобзи, а два фортеп'яни,  
до батька Миколи приїхали гості:  
і з заходу сонця і сходу країни.

Заграй же нам, батьку, розвій наше горе,  
а ми, на потіху, гуртом заспіваєм  
про гай і кохання, козацтво і море,  
про все, що лиш знаєм і чого не знаєм.

І каже музика: "Стривайте лиш, гості;  
отее співаки вам хороші, безпечні,  
ті знають мене і солісти не прості,  
як ви, голосні, співаки поперечні".

Погладив музика сивавий свій волос,  
усів за фортеп'ян, і грає, і грає;  
а славних солістів чаруючий голос,  
немов соловіїв, хатами лунає.

І слухаєм ми, а чудовая пута  
розбурхає душу і серце чарує:  
"Ой-йой-йой!" — зітхає професор з-над Прута,  
а всі аж не дишуть, так спів їх дивує.

Злетіла душа жайворонком під хмари,  
ніяка журба голови не клопоче,  
довкола розкинулись мрії і чари,  
як літньої тихої, ясної ночі.

А потім веселої як заспівали,  
аж серце заплісніле живо забилося.  
Ще, ще! Співаки, щоб сто літ ви тривали,  
про концерт такий нам усім і не снилось.

Нагадую се несподіване свято,  
і спомини любі у мене сьогодні:  
нема в нас такого добра забагато,  
як славний Лисенко і пісня народня.

1 Інструментальна п'єса гумористичного  
характеру (лат.).